

Sygn. akt I C 187/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2022 r. w Kwidzynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. sp. k. w P.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. w P. kwotę 2.854,26 zł (dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt cztery złote 26/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.554,26 zł (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt cztery złote 26/100) od dnia 13 lutego 2021r. do dnia zapłaty, od kwoty 300,00 zł (trzysta złotych 00/100) od dnia 17 marca 2021r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. w P. kwotę 2.141,91 zł (dwa tysiące sto czterdzieści jeden złotych 91/100) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
3. nakazuje zwrócić powodowi (...) sp. z o.o. sp. k. w P. kwotę 475,09 zł (czteryście siedemdziesiąt pięć złotych 09/100) tytułem części niewykorzystanej zaliczki.

sędzia Danuta Kozikowska

Sygn. akt I C 187/21

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 2.854,26 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 2.554,26 zł od dnia 13 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 300,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powód wnosił nadto o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 05 stycznia 2021 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) należący do K. S. (1). Odpowiedzialność cywilna sprawcy szkody objęta była umową obowiązkowego ubezpieczenia OC zawartą z pozwanym. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę i przyznał na rzecz poszkodowanego odszkodowanie za szkodę

w pojeździe w łącznej wysokości 2.125,78 złotych. Powód na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył w drodze przelewu wszystkie wierzytelności wobec pozwanego wynikające z uszkodzenia pojazdu w związku ze zdarzeniem, które pierwotnie przysługiwały poszkodowanej. W ocenie powoda kwota wypłaconego odszkodowania była rażąco zaniżona w stosunku do rzeczywistej wysokości szkody. Pozwany zaniżył rzeczywistą wysokość poniesionej szkody, gdyż zastosował nierealne stawki kosztów zakupu towarów i usług niezbędnych do naprawienia szkody w pojeździe. Powód zlecił wykonanie fachowej ekspertyzy, z której wynikało, iż na skutek zdarzenia w pojeździe miała miejsce tzw. szkoda częściowa, w przypadku której wysokość kosztów naprawy powinna wynosić 4.680,04 złotych. Koszt sporządzenia ekspertyzy wyniósł 300 zł. Powód powiadomił pozwanego o dokonanym przelewie wierzytelności oraz celem pozasądowego rozwiązania sporu wystosował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty. Jednakże pozwany w wyznaczonym mu terminie nie zaspokoił słusznych roszczeń powoda ani nie złożył mu rozsądnej i akceptowalnej propozycji ugodowej.

Powód wskazał także, iż pozwany uznał co do wysokości dług dochodzony niniejszym pozwem, albowiem strony zawarły porozumienie w formie dokumentowej co do sposobu zaspokajania roszczeń powoda wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe z obowiązkowego ubezpieczenia OC PPM. Zgodnie z tym porozumieniem pozwany był zobowiązany w terminie 14 dni (który następnie został skrócony do 7 dni) zaspokoić roszczenie powoda na podstawie jego prywatnej ekspertyzy, w tym zwrócić koszt wykonania tejże ekspertyzy. Pozwany zobowiązał się między innymi do wypłaty odszkodowania obejmującego wyłączenie części oryginalne, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę na poziomie 120 zł netto, zgodnie z pełną technologią producenta pojazdu, a także nie zmieniać pierwotnie przyjętej kwalifikacji szkody jako szkody częściowej. Pozwany wskazał również, że nie będzie dokonywał zmian co do zakresu naprawy, tzn. nie będzie zmieniał kwalifikacji danej części z wymiany na naprawę. Na podstawie tegoż porozumienia strony rozliczyły między sobą ponad 250 spraw. Z czasem pozwany zaprzestał terminowej realizacji porozumienia, a następnie dnia 18 stycznia 2021 r. dokonał jego wypowiedzenia. Zgodnie z ustaleniami okres wypowiedzenia trwał 1 miesiąc i upłynął z dniem 18 lutego 2021 r. W ocenie powoda wszystkie roszczenia zgłoszone do tego dnia winny być rozliczone na podstawie ww. porozumienia w terminie 7 dni. Celem podjęcia próby polubownego rozwiązania sporu powód odczekał z wytoczeniem powództwa 14 dni, a ponadto próbował bezskutecznie negocjować z pozwanym warunki polubownego zakończenia realizacji porozumienia.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że kwestionuje powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości, w tym fakt poniesienia szkody w wysokości wskazywanej przez powoda. Podniósł, że po otrzymaniu zgłoszenia szkody przeprowadził postępowanie likwidacyjne i ustalił, że koszty naprawy pozwalające na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego wynoszą 2.125,78 zł brutto. Pozwany uwzględnił wiek pojazdu (14 lat), stopień wyeksploatowania części oraz prostotę konstrukcji uszkodzonych elementów. Przyznaną przez pozwanego kwotę odszkodowania ustalono zgodnie z wytycznymi Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 16 grudnia 2014 r. dotyczącymi likwidacji szkód z ubezpieczeń, które to wytyczne zostały sporządzone na bazie obowiązujących przepisów prawa oraz orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Pozwany oferował poszkodowanej naprawę przedmiotowego pojazdu w sieci warsztatów naprawczych współpracujących z pozwanym, co potwierdza sporządzona przez pozwanego kalkulacja naprawy. Ceny części ujęte w kosztorysie uwzględniały 25 % upust (wskazany w kalkulacji jako 25 % potrącenia cen części). Pozwany gwarantował możliwość ich zakupu we współpracujących warsztatach, nawet w przypadku braku skorzystania przez poszkodowaną z propozycji naprawy. Poszkodowana uchybiła obowiązkowi skorzystania z propozycji naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym, a w przypadku odmowy uzasadnienia, dlaczego nie skorzystała z możliwości naprawy pojazdu za pośrednictwem ubezpieczyciela. Tym samym nie udowodniła, iż wskazywane koszty naprawy są celowe oraz ekonomicznie uzasadnione. Powód nie wykazał, że pojazd był naprawiany wcześniej przy użyciu nowych części oryginalnych. Zdaniem pozwanego bezpodstawne i nie pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą było również żądanie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii technicznej na rzecz powoda w kwocie 300 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 05 stycznia 2021 r. ok. godz. 17:15 przy ul. (...) w K. doszło do kolizji drogowej. A. A. jadąca ulicą (...) pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) podczas wykonywania manewru skrętu w prawo w ulicę (...) wpadła w poślizg, w wyniku czego uderzyła w pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), prowadzony przez K. S. (2) i stanowiący własność K. S. (1).

Pojazd sprawcy kolizji A. A. był objęty ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A. z siedzibą w S..

Po kolizji pojazd został naprawiony, a następnie w dniu 19 września 2021 r. sprzedany na rzecz T. D..

/dowód: akta szkody na płycie CD – k. 63, zeznania świadka K. S. (1) – k. 198 – 199, umowa sprzedaży samochodu – k. 202/

Poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanemu.

Decyzją z dnia 13 stycznia 2021 r. pozwany przyznał poszkodowanej K. S. (1) odszkodowanie w wysokości 842,12 zł brutto, ustalonej w oparciu o kosztorys naprawy sporządzony w toku postępowania likwidacyjnego.

Następnie decyzją z dnia 21 stycznia 2021 r. pozwany przyznał poszkodowanej dopłatę do odszkodowania w wysokości 1.283,66 zł brutto.

/dowód: decyzja w sprawie szkody z dnia 2021-01-21 – k. 23 – 24, decyzja w sprawie szkody z dnia 13.01.2021 – k. 25, kalkulacja naprawy nr (...) – k. 26 – 34, akta szkody na płycie CD – k. 63/

Poszkodowana K. S. (1) w wyniku umowy przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 29 stycznia 2021 r. przeniósł na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. „wszelkie niezapłacone dotąd wierzytelności, w tym wierzytelności przyszłe (np. z tytułu kosztów ekspertyzy technicznej lub nieujawnionych dotąd uszkodzeń) wynikające ze szkody w pojeździe marki M. (...), o nr rej. (...), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 2021-01-05, likwidowanej pod nr akt szkody (...), wobec wszystkich podmiotów zobowiązanych do naprawienia tej szkody, a w tym wobec sprawcy i jego ubezpieczyciela w zakresie OC albo wobec ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia AC oraz ewentualnie innych podmiotów odpowiedzialnych za szkodę, a w tym (...), (...), (...) S.A.”

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. w tym samym dniu zawarł umowę przelewu wierzytelności z powodem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w P., przenosząc na jego rzecz wyżej opisaną wierzytelność.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności nr (...) – k. 35 – 37, pełnomocnictwa – k. 38 – 39, umowa przelewu (cesji) wierzytelności – umowa sprzedaży z dnia 29-01-2021 – k. 40, Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców – k. 41 – 42, akta szkody na płycie CD – k. 63/

Pismem wysłanym drogą elektroniczną w dniu 10 lutego 2021 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania w kwocie wynikającej z przedłożonej kalkulacji naprawy w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Z kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda wynikało, że koszty naprawy pojazdu marki M. (...) powinny wynieść 4.680,04 zł brutto (3.804,91 zł netto). W związku z powyższym powód domagał się zapłaty łącznej kwoty 2.854,26 zł, obejmującej dopłatę do odszkodowania w wysokości 2.554,26 zł i koszt sporządzenia ekspertyzy technicznej (kalkulacji naprawy) w kwocie 300 zł.

Pozwany decyzją z dnia 18 lutego 2021 r. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

/dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 43 – 47, faktura sprzedaży VAT (...) – k. 48, wiadomość e-mail z dnia 2021-02-10 – k. 49, akta szkody na płycie CD – k. 63/

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...) wynosi 4.723,54 zł brutto (w oparciu o ceny ze stycznia 2021 r. oraz stawki za roboczogodzinę prac blacharskich na poziomie 115 zł netto i za roboczogodzinę prac lakierniczych na poziomie 120 zł netto). Przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody było możliwe przy użyciu części nowych i oryginalnych pochodzących z oficjalnej sieci dystrybucji M. oraz części o jakości Q (części wyprodukowanych przez tego samego producenta, który produkuje je na pierwszy montaż do danego typu pojazdu na tej samej linii technologicznej, zgodnie ze specyfikacją i technologią producenta pojazdu, pod względem technicznym tożsamy z częściami z logo producenta pojazdu). Częścią bez logo producenta pojazdu można było zastąpić wyłącznie czujnik parkowania. Naprawa przy użyciu części o jakości P bądź PJ (nie zawsze produkowanych zgodnie ze specyfikacją producenta pojazdu) nie przywróciłoby pojazdu do stanu sprzed szkody.

Koszty naprawy ustalone zgodnie z zasadami stosowanymi przez pozwanego (potrącenie z cen części zamiennych w wysokości 25 %, potrącenie na materiał lakierniczy w wysokości 50 %, potrącenie z całości naprawy w wysokości 8 %, stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie 54,50 zł netto) wyniosłyby 2.510,10 zł brutto. Naprawa przedmiotowego pojazdu za tak ustaloną sumę nie byłaby możliwa w realiach rynkowych.

Z bazy AudaHistory wynika, że przedmiotowy pojazd nie uczestniczył wcześniej w wypadku drogowym.

Średni koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji wynosił w 2021 r. około 300 zł brutto.

/dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej R. D. - k. 215 – 242/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie dokumentów prywatnych zawartych w aktach niniejszej sprawy oraz aktach postępowania likwidacyjnego na płycie CD. Autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Jedynym dokumentem, któremu Sąd odmówił wiarygodności było pisemne oświadczenie K. S. (1) (k. 201), jakoby jej pojazd był naprawiany w warsztacie A. R. przy ul. (...) w G.. A. R. nadesłał bowiem pisemne oświadczenie (k. 209), zgodnie z którym przedmiotowy pojazd nie został przez niego naprawiony, lecz jedynie stał na posesji należącej do jego firmy.

Podkreślić należy, że dokumentami prywatnymi były również przedłożone przez powoda i pozwanego kalkulacje naprawy nr (...) i (...). Kalkulacje sporządzone na prywatne zlecenie stron postępowania nie stanowią opinii biegłych w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, a ich moc dowodowa ogranicza się do potwierdzenia tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.)

Żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia nie miały natomiast nadesłane przez stronę powodową orzeczenia oraz opinie biegłych dotyczące innych postępowań sądowych. W polskim systemie prawnym orzeczenia sądowe nie mają mocy wiążącej dla sądów rozpoznających inne sprawy, nawet jeżeli sprawy te są oparte na bardzo podobnym stanie faktycznym i prawnym. Każda sprawa podlega indywidualnemu rozpoznaniu przez Sąd. Rozstrzygnięcia wydane przez sądy w innych sprawach z udziałem pozwanego nie mogą mieć wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, bowiem każda z tych spraw dotyczy innego poszkodowanego i zdarzenia drogowego.

Ponadto Sąd w przeważającej części dał wiarę zeznaniom świadka K. S. (1). Zeznania te w znacznej mierze były zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny, wobec czego brak jest podstaw do uznawania tych zeznań za przygotowane celowo na potrzeby niniejszego postępowania. Treść tych zeznań wprawdzie różniła się w szczegółach od treści uznanych za wiarygodne dokumentów, jednakże przyczyną tego w ocenie Sądu był fakt, że K. S. (1) nie uczestniczyła osobiście w zdarzeniu z dnia 05 stycznia 2021 r. Nie zajmowała się również bezpośrednio naprawą pojazdu ani postępowaniem likwidacyjnym, ponieważ powierzyła te sprawy swojemu narzeczonemu P. S..

Istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miały natomiast zeznania świadka J. T.. Świadek ten nie dysponował bowiem konkretnymi informacjami dotyczącymi szkody będącej przedmiotem roszczenia dochodzonego pozwem, w związku z czym w swoich zeznaniach opisała jedynie zasady współpracy pozwanego z warsztatami należącymi do sieci naprawczej.

Sąd pełen walor dowodowy przyznał również opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej mgr inż. R. D.. Wyżej wskazana opinia w ocenie Sądu została sporządzona w sposób profesjonalny i rzetelny przez osobę, której wiedza, kwalifikacje i umiejętności zawodowe nie budzą wątpliwości, a ponadto zawiera logiczne i należycie umotywowane wnioski. Nadmienić należy, że do przedmiotowej opinii strony nie wniosły zarzutów, co pozwala na przyjęcie uzasadnionego domniemania, że nie kwestionowały jej treści. Sporządzenie opinii biegły poprzedził analizą akt sprawy, rozkodowaniem numeru VIN przedmiotowego pojazdu w bazie AudaHistory, a także rozmowami telefonicznymi z przedstawicielami firmy (...) oraz dwoma warsztatami należącymi do sieci naprawczej współpracującej z pozwanym, działającymi w M. i G., a zatem stosunkowo niedaleko od miejsca zamieszkania poszkodowanej.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny co do faktu zaistnienia szkody w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia z 05 stycznia 2021 r. oraz co do winy kierowcy ubezpieczonego u pozwanego za spowodowanie zdarzenia. Bezsporny był nadto przebieg postępowania likwidacyjnego w sprawie ww. szkody.

Kwestie sporne w niniejszej sprawie sprowadzały się do ustalenia wysokości kosztów niezbędnych do naprawienia uszkodzeń przedmiotowego pojazdu celem doprowadzenia do stanu sprzed kolizji. Pozwany nie kwestionował również legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie.

Pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności za skutki kolizji z dnia 05 stycznia 2021 r., co znajduje potwierdzenie w fakcie przyznania poszkodowanej K. S. (1) w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowania w łącznej kwocie 2.125,78 zł brutto w wyniku decyzji z dnia 13 stycznia 2021 r. i 21 stycznia 2021 r.

Badając zasadność roszczenia dochodzonego pozwem co do wysokości w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że wbrew twierdzeniom powoda pozwany nie uznał tej wysokości. Z porozumienia zawartego między stronami postępowania (k. 21 – 22) wynika, że wypłata dodatkowej kwoty odszkodowania wraz z kosztami sporządzenia kosztorysu uwarunkowana była pozytywną weryfikacją przedmiotowego kosztorysu przez pozwanego (pkt 11), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Pozwany po otrzymaniu kosztorysu sporządzonego na zlecenie strony powodowej decyzją z dnia 18 lutego 2021 r. podtrzymał swoje stanowisko, zgodnie z którym celowe są koszty naprawy wynikające z kosztorysu przygotowanego przez niego w toku postępowania likwidacyjnego. Porozumienie, na które powoływał się powód dotyczyło zatem jedynie sytuacji bezspornych.

Biegły R. D. w sporządzonej przez siebie opinii wyliczył koszt naprawy na 4.723,54 zł brutto, przy zastosowaniu stawek robocizny w wysokości 115 zł netto za naprawy blacharskie i 120 zł za prace lakiernicze (reprezentujące średnie stawki stosowane w dacie szkody na rynku lokalnym) oraz części zamiennych nowych i oryginalnych.

Biegły wskazał, iż naprawa pojazdu przy użyciu części nowych i oryginalnych jest uzasadniona z uwagi na okres eksploatacji przedmiotowego pojazdu i pozwoli na przywrócenie go do stanu sprzed szkody. W aktach sprawy i aktach szkody brak jest jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt, że którakolwiek z uszkodzonych w zdarzeniu z dnia 15 stycznia 2021 r. części była inna niż oryginalna. Naprawa pojazdu przy użyciu części innych niż oryginalne jest teoretycznie możliwa, lecz nie pozwala na przywrócenie pojazdu, w którym zamontowane były części oryginalne do stanu sprzed szkody.

Biegły podjął również czynności weryfikujące, czy możliwa jest faktyczna naprawa pojazdu na warunkach wskazanych przez (...) Sp. z o.o. w piśmie z dnia 01 stycznia 2020 r. (k. 57). W wyniku rozmowy telefonicznej biegły ustalił, że firma ta nie prowadzi fizycznie żadnego warsztatu i nie sprzedaje części zamiennych. Biegły skontaktował się również z dwoma warsztatami należącymi do sieci naprawczej współpracującej z ww. firmą oraz pozwanym. Warsztaty te

nie potwierdziły, aby możliwe było przeprowadzenie naprawy na warunkach oferowanych przez pozwanego. Sąd przychylił się zatem do wniosku biegłego, że kosztorys sporządzony przez pozwanego stanowił wyłącznie propozycję polubownego załatwienia sprawy z poszkodowaną, a zawarte w nim ceny nie odpowiadają realiom rynkowym. Zdaniem biegłego, podzielanym przez Sąd nie ma możliwości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody w oparciu o tego rodzaju kosztorys i po stawkach w nim zastosowanych w warsztacie zapewniającym odpowiednią jakość usług. Teza ta znalazła potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanej w charakterze świadka poszkodowanej K. S. (1), która oświadczyła, że odszkodowanie otrzymane od pozwanego nie wystarczyło na pokrycie całości kosztów naprawy pojazdu, które częściowo musiały zostać zaspokojone z wynagrodzenia otrzymanego przez poszkodowaną z tytułu zawarcia umowy przelewu wierzytelności.

Wbrew zarzutom pozwanego nieskorzystanie przez poszkodowaną z oferty naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z towarzystwem ubezpieczeń nie może być traktowane jako przyczynienie się poszkodowanej do powiększenia szkody. Właściciel uszkodzonego pojazdu ma bowiem prawo do samodzielnego wyboru warsztatu, w którym dokona naprawy swojego pojazdu, i nie ma obowiązku wybierać oferty najtańszej. Kwoty odszkodowania nie należy zatem pomniejszać o rabaty stosowane przez warsztaty współpracujące z pozwanym ubezpieczycielem.

Reasumując, powód mógłby domagać się od pozwanego odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 4.723,54 złotych. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyznał poszkodowanej K. S. (1) odszkodowanie w łącznej wysokości 2.125,78 zł, zatem powód jako nabywca wierzytelności przysługującej poszkodowanej aktualnie może skutecznie domagać się zapłaty pozostałej kwoty 2.597,76 zł (4.723,54 zł – 2.125,78 zł), jednakże w pozwie wniesionym w niniejszej sprawie domagał się zasądzenia na swoją rzecz jedynie kwoty 2.554,26 zł. Sąd natomiast zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. nie może zasądzać ponad żądanie.

Sąd uwzględnił również roszczenie dochodzone pozwem w zakresie obejmującym kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania kalkulacji naprawy. Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04 odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Koszty poniesione przez poszkodowanego tytułem sporządzenia prywatnej opinii są zasadne w sytuacji, gdy pozwane towarzystwo odmawia zaspokojenia roszczenia poszkodowanego, a poszkodowany decyduje się następnie w celu obrony swoich uzasadnionych interesów na wykonanie prywatnej opinii. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Pozwany przyjął wartość szkody, z którą nie zgodził się powód. W takim stanie rzeczy zdecydował się on skorzystać z prywatnej opinii, która nie potwierdziła stanowiska pozwanego. Opinia biegłego sądowego częściowo potwierdziła stanowisko powoda. Tym samym taka sytuacja procesowa pozwala uznać, iż poniesione koszty na prywatną opinię były potrzebne.

Reasumując należy stwierdzić, iż strona powodowa poniosła również szkodę polegającą na konieczności poniesienia wydatków na prywatną ekspertyzę w postępowaniu przedsądowym i pozostawała ona w normalnym związku przyczynowym ze szkodą spowodowaną wypadkiem komunikacyjnym. Ponadto wysokość kosztów sporządzenia kalkulacji została udokumentowana przez powoda fakturą sprzedaży VAT (...) (k. 48).

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd w punkcie 1. na podstawie art. 13, 14 ust. 1, 34 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst ujednolicony Dz.U. z 2022 r., poz. 621) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.854,26 złotych (2.554,26 zł + 300,00 zł) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.554,26 zł od dnia 13 lutego 2021 r. (dnia następującego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody pozwanemu, tj. 13 stycznia 2021 r.) do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł od dnia 17 marca 2021 r. (dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na zasadzie przepisu art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst ujednolicony Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Powód w toku postępowania poniósł koszty w łącznej wysokości 2.141,91 zł, na które składały się opłata od pozwu w kwocie 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty wynagrodzenia biegłego w kwocie 1024,91 zł.

Powód wygrał sprawę w całości, zatem pozwany winien mu zwrócić wszystkie poniesione koszty postępowania.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.141,91 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w punkcie 2. Sąd zasądził nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

Wydatki w niniejszej sprawie wyniosły 1024,91 zł, na którą to kwotę składało się wynagrodzenie biegłego sądowego R. D. za sporządzenie opinii na piśmie, przyznane postanowieniem Referendarza sądowego z dnia 11 marca 2022 r. i wypłacone z zaliczki uiszczonej przez powoda.

W związku z powyższym Sąd w punkcie 3. na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (tekst ujednolicony Dz.U. z 2021 r. poz. 2257) zwrócił powodowi niewykorzystaną zaliczkę w kwocie 475,09 zł.

sędzia Danuta Kozikowska